

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 215.951 van 24 oktober 2011
in de zaak A. 200.160/IX-7134**

In zake : Lodewijk LANGELET
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Dominique Matthys
kantoor houdend te 9000 Gent
Sint-Annaplein 34
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

1. het SELECTIEBUREAU VAN DE FEDERALE
OVERHEID (Selor)
2. de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister
van Justitie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Emmanuel Jacobowitz
kantoor houdend te 1160 Brussel
Tedescolaan 7
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 24 juni 2011, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van Selor inzake de vergelijkende selectie voor de bevordering naar de klasse A3 (hoofdgriffier en hoofdsecretaris) bij de griffies en parketten, waarbij de geslaagden worden gerangschikt en waarbij wordt gezegd dat Lodewijk Langelet niet geslaagd is.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Auditeur Melissa Celis heeft een verslag opgesteld.

Met toepassing van artikel 90, § 1, vierde lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, is de zaak verwezen naar een kamer met drie leden.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 3 oktober 2011.

Kamervoorzitter André Vandendriessche heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Dominique Matthys, die verschijnt voor de verzoeker, en advocaat Emmanuel Jacobowitz, die verschijnt voor de verwerende partijen, zijn gehoord.

Auditeur Melissa Celis heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De feitelijke gegevens van de zaak zijn uiteengezet in het arrest nr. 213.491 van 26 mei 2011.

IV. Ontvankelijkheid van de vordering

Standpunt van de partijen

4. De verwerende partij wijst erop dat de vordering tot schorsing niet ontvankelijk is omdat de Raad van State met zijn arrest nr. 213.491 van 26 mei 2011 reeds een vordering van de verzoeker, ingediend volgens de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid, verworpen heeft aangezien de middelen niet ernstig waren en artikel 17, § 1, vijfde en zesde lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State verhinderen dat na dergelijke verwerping van een vordering tot schorsing nog opnieuw de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing kan worden gevorderd.

5. Ter terechtzitting verduidelijkt de raadsman van de verzoeker dat het voorwerp van de vordering verschillend is, aangezien nu de schorsing wordt gevraagd van de rangschikking van de kandidaten en van het afsluiten van de selectie, terwijl voorheen slechts om de schorsing was gevraagd van de resultaten van de vergelijkende selectie.

Beoordeling

6. Artikel 17, § 1, vijfde lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State verplicht een verzoeker die tegen een beslissing een annulatieberoep wil indienen, te kiezen tussen een schorsing volgens de gewone procedure en een schorsing volgens de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De enige uitzondering daarop ligt vervat in artikel 17, § 1, zesde lid, van dezelfde wetten, dat een verzoeker toelaat, wanneer zijn -afzonderlijk ingediende- vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid afgewezen werd omdat de hoogdringendheid niet bewezen was, met zijn annulatieberoep een nieuwe vordering tot gewone schorsing in te dienen.

7. De vraag of een verzoeker, na de verwerping van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid omdat de middelen niet ernstig zijn, bij zijn later annulatieberoep nog een gewone schorsingsvordering mag voegen, wordt uitsluitend beoordeeld aan de hand van het materieel voorwerp van het beroep; een tweede vordering tot schorsing is niet mogelijk wanneer het materieel voorwerp van de vorderingen hetzelfde is.

8. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid was gericht tegen de beslissing waarbij Selor de resultaten van de proef voor de bevordering naar klasse A3 vaststelde en waaruit bleek dat de verzoeker niet geslaagd was. Nu vraagt hij de schorsing van de beslissing “waarbij de geslaagden gerangschikt worden (...) en vervolgens beslist wordt de vergelijkende selectie af te sluiten (...) en waarbij wordt gezegd dat de verzoeker niet geslaagd is (...)”.

Zoals voordien vraagt de verzoeker dat het resultaat van de proef waaraan hij deelgenomen heeft maar waarvoor hij niet geslaagd is, uit het rechtsverkeer zou worden genomen. Als niet-geslaagde zal dit hem het voordeel opleveren dat de laureaten geen voorsprong op hem verwerven. Dat hij nu specifiek ook verzoekt om de vernietiging van zijn persoonlijk resultaat wijzigt het voorwerp van het beroep niet, aangezien dat reeds besloten lag in zijn vroegere vordering. De Raad van State ziet ook geen reden om het voorwerp van deze vordering uit te breiden of om te buigen tot de beslissing om de verzoeker niet geslaagd te verklaren, aangezien de middelen die hij aanvoert niet specifiek op zijn mislukking zijn toegespitst.

9. De onderhavige vordering tot schorsing heeft geen ander voorwerp dan de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid waarover met het arrest nr. 213.491 van 26 mei 2011 uitspraak is gedaan. Zij is niet ontvankelijk.

BESLISSING

De Raad van State verwerpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 24 oktober 2011, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

André Vandendriessche,	kamervoorzitter,
Daniël Moons,	staatsraad,
Jeroen Van Nieuwenhove,	staatsraad,
bijgestaan door	
Wim Geurts,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Wim Geurts

André Vandendriessche